

GALLER GÜNLÜKLERİ...

Yürümeyi Öğreniyorum...

Dağın tepesine tırmandığımda gerçekten artık bir adım daha atacak halim kalmamıştı. Bir yandan nefes nefese kalmıştım, bir yandan dönen başımın etkisiyle dengemi bulmaya çalışıyordum, bir yandan da Britanya'nın güneyinin en yüksek dağının üzerinde ne işim var benim diye de düşünüyordum. Gerçekten de benim Galler'de Brecon Beacon milli parkındaki Pen-Y- Pan dağında, hem de kasım ayında ne işim vardı?...

Bugünlerde bir yazar olarak kendi kendime sürekli "yaşamın kurgusu edebiyata on basar" diyorum. Üstelik yaşam biz edebiyatçılardan daha özgün ve özgür, hani romanda yazsak, yok o kadar da olmaz diyeceğimiz öyle çok şey yaşanıyor ki sıradan dediğimiz hayatlarda bile... O nedenle de yaşamın özgün ve özgür kurgusu içinde, son yıllarda payıma düşen kısmı yaşamak benim için biraz ağır oldu. Acılar, hayal kırıklıkları, ihanetler ve tabii ülkeye giremiyor olmam...

Dört buçuk senedir Galler'de yaşıyorum. Hayatımın en zor günlerinde bana kucak açan, beni bir anne gibi sarmalayan Galler... Bana doğanın dilini, doğayla bütünleşmeyi ve kendimi tekrar var etmeyi öğreten Galler...

Galler'de, hayatımın en acı dönemlerinde tekrar yürümeyi öğrendim. Yaşama tutunmayı, vazgeçmemeyi de yürüyerek başardım. Hani bugünlerde herkes hayat kurtaracak formüller paylaşıyor ya , ben de paylaşayım benim hayatımı gerçekten yürümeyi öğrenmek kurtardı.

Öyle şehrin içinde vitrin gezmek için yürümek, ya da alışveriş için yürümek, ya da park yürüyüşlerinden bahsetmiyorum. Doğanın içinde, medeniyetten ve insanlardan uzakta saatlerce yürümekten bahsediyorum.

Toprağı, ağaçları, kuşları, ısrırgan otlarını, böğürtlenleri görerek yürüyebilmek... Havayı soluyarak, kokusunu alarak yürüyebilmek... Kargaların, güvercinlerin seslerini duyarak yürüyebilmek... Soğukta, sıcakta, rüzgarda, yağmurda yürüyebilmek. Her gün ve her gün...

Bir kez doğayı duymaya başlayınca, o zaman her şeyin değişmeye başladığını anlıyorsunuz. Şehir yaşamının acımasızlığını, yaşamak için aslında ne kadar az şeye ihtiyacımız varken, olmayan ihtiyaçlarımız uğruna yaşamlarımızı nasıl harcadığımızı, medeniyetin iki yüzünü...

Geçen gün facebook'ta Güney Güneyan'ın yazdıklarını bir kaç kez okudum:

"Devletler, ideolojiler, dinler, ait olunan çevre insanlara sürekli yeni dertler çıkartıyor. Sosyal bir canlı olan insan da bu dertlerden kaçamayacağı için, dertler arasında sıkışıp kalıyor. İnsan, 'hangisini dert etmeyeyim ' diye ayrı bir dert bile edinebilir. Asıl sorun ise bu ayrı dert de değil. Sorun, insanın dertli olması da değil; insanın kaldırabileceğinden fazla dert edinmesi gibi. Her birine lanet olsun, ne diyeyim"

Bir kaç yıl önce olsa bunun altına hiç düşünmeden imzamı atardım. Haksız mı? Haklı, ama...

Yürümeyi öğrendikten sonra, benim için artık bu satırlar 'ama'lı... Çünkü modernleşmenin getirdiği yarış, kutucuklar içinde yaşamaya alışmalarımız, şehirleşmenin getirdiği doğadan kopuş ve kendimize yabancılaştıkça kimi zaman bize rağmen edinmek zorunda kaldığımız dertlerimiz gerçekten bizim dertlerimiz mi? Çünkü sürekli bir bombardıman içinde yaşıyoruz. Oysa doğayla gerçekten baş başa kalındığımızda o devletler, o ideolojiler, o dinler, o ait olunan çevre gitgide uzaklaşıyor bizden, onlar uzaklaştıkça da bir zamanlar bir yerlerde unuttuğumuz kendinizle buluşmaya başlıyoruz.; olmalılarının, olması gerekenlerin dışında. O zaman edindiğimiz dertler de yavaş yavaş bizim olmaktan çıkıyor, kimi zaman bize rağmen...

İnsanın doğaya hükmetme arzusu, anladım ki sadece doğayı değil insanın kendi kendisiyle ilişkisini de yok ediyor...

Dağların tepesine tırmandığımda etrafımı saran yeşilin tonlarına bakıyorum. Yeşilin bu kadar farklı tonlarının olabildiğini gördükçe şaşırıyorum. Hava çok soğuk, dağın tepesi karlı, soğuk içime işliyor, ama hiç umurumda değil. Türkiye'de başıma gelenleri, yaşadığım hayal kırıklıklarını düşünmeye çalışıyorum, ama sanki rüzgar onları da alıp götürüyor. Dağların tepesinde rüzgarın sesini dinlerken bütün yaşadıklarım bir anda önemsizleşiyor. Acı orada duruyor, ama soğuk hava sanki acımı donduruyor hem de beni artık eskisi kadar acıtmayacak şekilde.

Yürümeyi öğrendiğimden beri yaşamı başka türlü okumayı da öğrenmeye başladım. Mesela insanlara rağmen onlar için bir şeyler yapılamayacağını... Mesela yaşamla bütünleşebilmenin ancak doğayla bütünleşerek olabileceğini... Mesela hepimizin, kendimizi kimi zaman ne kadar önemli zannettiğimizi ve aslında bunların hepsinin ne kadar önemsiz olduğunu...

Dağların tepesine tırmandığımda dağların seslerini uyuyorum. Onlar binlerce yıldır sapaşğlam dururken, biz insanların kısacık hayatları ve o hayatları bile yaşamaktan aciz olmamız...

Yürümeyi öğrendikçe ne kadar değiştiğimi görüyorum, daha yumuşak, daha rahat, daha neşeli, daha anlayışlı, daha hoşgörülü... Artık dünyayı değiştirmek yerine kendimi değiştirmek için harcıyorum zamanımı... Ve yürümeyi öğrendikçe anlıyorum ki kendimi, doğayı, yaşamı tanımak/tanımlamak yeniden ve yeniden mümkün olabiliyormuş, tıpkı çocuklar gibi yürümeyi öğrendikçe...